

A Veres Pálné Gimnáziumnak, a hazai nőnevelés első intézményének a könyvtára különleges hely, ha csak a nagy könyvtáros személyiségekre gondolunk, akik munkájukkal kiválóan fejlesztett állományt hagytak a kesei utódra. Csak néhány név: *Kamarás Istvánné, Ugrin Gáborné, Keszthelyiné Máryi Ildikó, Máténé Horgos Éva.*

Miközben folyt a könyvtári tér átalakítása, az állomány ellenőrzése. 2011 januárjában útjára indult a kérdezz-felelek könyvtári játék. Heti rendszerességgel változott a téma, amely adódott a jeles napokból. Gyakran erősítette ez összetartozásunkat itt, az alma materben, hiszen a magyar tudomány, művészet, közélet számos kiválósága volt diákja, tanára ennek az intézménynek. E tekintetben támaszkodhattunk a kolléganőnk, *Gráberné Bősze Klára* kutatómunkája eredményeként létrejött helytörténeti, iskolatörténeti gyűjtemény, levéltár anyagára.

A kérdések egyszerű referenz feladatok voltak, amelyeket a kézikönyvtár gazdag állománya segítségével könnyen, néhány perc alatt megválaszoltak a diákok. Célunk az információszerzés örömeinek megélése mellett természetesen a kézikönyvhasználat gyakorlaltatása is volt. Könnyen, gyorsan lehetett „könyvtári zsetonokat” gyűjteni.

A kapott kis színes kuponok természete-

sen inspiráló nyereményekre voltak bevált-hatók a zsetonok számától függően: soron kívüli fénymásolás, nem kivehető dokumentumok rövid határidejű kölcsönzése mellett rendkívül vonzóknak tűnt az egy napi könyvtárosság, a könyvtári éjszaka, a Kiskönyvtáros cím.

Az egy napi könyvtárosság során két diákunk is megélhette, milyen komplex feladat a könyvtárosi, a könyvtárostanári. Igyekeztem úgy kiválasztani a feladatokat, hogy mindenből kapjanak ízelítőt. Az új dokumentum közös feldolgozása után megtanulták a kölcsönzést, az ajánló készítését, betekintést nyerhettek a könyvtári rend kialakításába, sőt, a könyvtárhasználati óra előkészítésébe is. Megízlelhették, mennyire nem könnyű feladat a heti referenzkérdések összeállítása.

A könyvtári éjszaka

Tíz diákunk elérte a bűvös 150 zsetont. Ők már sokszor olyan feladatot is megoldottak, amely kétlépcsős kutatókérdés volt. Sőt, részt vettek az állomány jelzetezésében is, így megismerték a szakrendet, ahogy ők mondták, a „számok és betűk rejtjeleit”.

A könyvtári éjszakát eredetileg iskolázásra, az évszáró előtti utolsó estére terveztük. Az elhúzódó leltár és a felújítási munkák

megindulása azonban ezt megghiúsította. Maradt az évkezdésre. Már-már reménytelennek tűnt ez is. *Murányi Adrienn* könyvtáros kolléganőmmel megfeszített, hosszított munkarendben próbáltuk visszarakni a polcra a dokumentumokat, hogy végre a nagytakarítás eltüntesse az utolsó nyomokat. Terveztük, terveztem a lemondó levelet, amikor elindult a gyerekek e-mailjeinek sora. Hogyan találkozzunk, mit hozzanak, kérdezték.

Nem volt mit tenni. A könyvtári éjszakát a szülők és az iskolavezetés engedélyével terveztük. Azon a napon mindketten korán érkezünk, s délután négy órakor adtuk át a könyvtárat a takarítóknak, akik csodálatos munkát végeztek. Hét órakor a gyerekek már nyomát se látták a „csatatérnek”, csak a változásokat vehették számba. A közös vacsora előtt beszélgettünk a könyvekről, a könyvtár jövőjéről.

Ezen az éjszakán fogadtuk őket kiskönyvtárosokká, akiknek több kötelességük és joguk van a könyvtárban, mint a többi tanulónak. Hagyományt folytatunk, hiszen Ugrin Gáborné alakította ki intézményünkben az osztálykönyvtárosok rendjét, ami feladatokat és lehetőségeket adott a diákoknak.

A mi kiskönyvtáros „kollégáink” kedvükre válogathattak a könyvtári rendben, saját könyvespolcot alakíthattak ki. Így lett gazdája a kémiának, a biológiának, a verseknek, a sportnak, a történelemnek. Azonnal nekiláttak, hogy saját elképzelésük alapján szépítsék az adott területet. Volt, aki kis kiállítást készített egy-egy polcon, de az egyedi feliratok is az ő kezük munkáját dicsérik.

Tervezzük a kiskönyvtáros kör diákjaival újabb tagok felvételét, aminek természetesen egyik feltétele a kérdezz-felelek játékban való aktív részvétel.

Ezen az éjszakán merült föl bennük az is, hogy ismerjük meg Budapest könyvtárait, induljunk útra. Ennek keretében tettünk látogatást az Egyetemi Könyvtárba, ami életre szóló élmény volt számukra.

Átbeszéltük a könyvtár terveit, majd lassan közeledve az éjfélhez megágyaztunk. Micsoda élmény könyvekkel körülvéve elaludni! Lázár Ervint olvastam fel esti meseként, s mindenki kapott az éjjeliszekrényére (kis zsámolyaink új funkciója) egy-egy kötetet tőle.

Villanyoltás, még néhány percnyi forgozódás, kuncogás, aztán elcsöndesült minden. Két óra után halk lapozásra, a lapok súrlódására ébredtem: egy kislány még mindig olvasott. Nem tudta letenni a könyvet. Rászóljak? Nem tettem, örültem.

A közös reggeli után mindenki szépen felöltözötten indult az osztálytermébe, hogy részt vegyen az első tanítási napon. Nem tagadom, álmosak voltunk, kóvályogtunk mindketten ezen a szeptember elsejei napon.

A torta

Az éjszaka során beszélgetve tettem említést arról, hogy szeptember 16-án leszek „egy éves” az iskolában. Nem nagyon volt módunk a könyvtári éjszakát értékelni magunk között, hiszen a tankönyvkérdés, az év eleji munkaterv, a bemeneti könyvtári mérés és még ezer dolog fűszerezte a napjainkat. Eljött szeptember 16.

Kiskönyvtárosaink naponta többször jönnek, így nem volt meglepő, hogy ezen a napon is együtt volt az éjszakai csapat. Csak arra lettem figyelmes, hogy nem engednek a nagyterembe. Izgalommal teli sutyorgás, majd boldog „most már lehet” felkiáltás után várt rám a terített asztal, még koccintásra is mód volt a gyümölcslével.

Egyéves gyertyámat nem fújtam el, hiszen tudták, a könyvtárban nem lehet égő tárgy, vigyáznak ők is az örökségre, az írott szóra. Megilletődötten kezdtem bele a második évbe. ■